

στη

Μητροπολίτου Αργολίδος

κ. Νεκταρίου

Από το σημείο αυτό αρχίζει μια νέα θαυμαστή περίοδος στη ζωή του π. Αλεξίου. Παραδομένος εν-τελώς στη χάρη και την πρόνοια του Θεού, ο τυφλός και αδύναμος διάκονος, ξεκινάει μια μεγάλη πορεία. Θα ζήσει θαυμαστά γεγονότα, νέες δοκιμασίες, απίστευτα όλα για την κοινή λογική μας! Η χάρη του Θεού θα τον

οδηγήσει σε τόπους μακρινούς. Ένα άλλο φως θα αντικαταστήσει τα τυφλά μάτια του και θα φωτίζει το δρόμο του. Διηγείται ο ίδιος γι' αυτή την άορατη παρουσία του Κυρίου:

«Στις οδοιπορίες μου με καθοδηγούσε και με βοηθούσε ο Θεός. Μου έστειλε ένα “θερμό πνεύμα”. Εμ--πιστεύθηκα σ' αυτό. Ήταν σαν φως στους ο-φθαλ-μους μου. Προχωρούσε μπροστά μου και είχε πολλή θερμότητα. Το χειμώνα μέσα στην παγωνιά ερχόταν απ' αυτό ασυνήθιστη ζέστη. Κι εγώ ακολουθούσα αυτή τη θερμότητα και βάδιζα, βάδιζα, βάδιζα...

»Το πνεύμα αυτό ήταν ο οδηγός μου. Στα χέρια είχα δύο μπαστουνάκια. Με το ένα ερευνούσα το δρόμο. Το άλλο ήταν το στήριγμά μου. Όπου με ο-δηγούσε αυτό το πνεύμα, εκεί και πήγαινα».

Σ' όλες τις οδοιπορίες του ο π. Αλέξιος προσευχόταν στον Κύριο και στον άγιο Νικόλαο και τους παρακαλούσε να τον βοηθούν και να τον προστατεύ-ουν.

Κάποτε περπατούσε πάνω στα βουνά. Βρέθηκε κοντά στο γκρεμό, αλλά η χάρη του

Θεού τον προφύλαξε και δεν έκανε το μοιραίο βήμα. Άλλοτε πάλι γλίστρησε και κύλησε σε μια πλαγιά του βουνού, αλλά ένωσε κάποιο χέρι να τον συγκρατεί. «Ποιός είσαι;» ρώτησε ο τυφλός διάκος, και προσπαθούσε μάταια να ψάξει με τα χέρια γύρω του. «Βαρβάρα», άκουσε μια φωνή. Ο π. Αλέξιος θεωρούσε ότι εκείνη τη φορά τον έσωσε η αγία Βαρβάρα.

Στις οδοιπορίες του ο π. Αλέξιος συναντούσε διάφορους ανθρώπους. Μερικοί τον θεράπευαν, τον τάϊζαν, τον πήγαιναν όπου ήθελε. Άλλοι, αντίθετα, δεν του έδιναν ούτε μία μπουκιά ψωμί, τον λιθοβολούσαν, τον χτυπούσαν, τον κορόϊδευαν. Κάποια στιγμή τον βρήκαν κλέφτες και κακούργοι, οι οποίοι του επιτέθηκαν, τον χτύπησαν, του αφείρεσαν τα ρούχα, τον άφησαν γυμνό και έφυγαν. Με ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη θυμόταν μια χωρική από τα Ουράλια βουνά, τη Βαρβάρα, τον άντρα της Δημήτριο και τα παιδιά τους Ιβάν και Βλαδίμηρο. Είχε πέσει τότε σε κακοκαιρία. Τον πήραν σπίτι τους, τον φιλοξένησαν, τον τάϊσαν, τον έπλυναν κιόλας. Έμεινε μαζί τους τρεις μέρες μέχρι να τελειώσει η χιονοθύελλα.

Σαν οδοιπ
όπου φοβό
και δεν

στα Ουράλια,
έ στον κόσμο
ρυβος, τόση

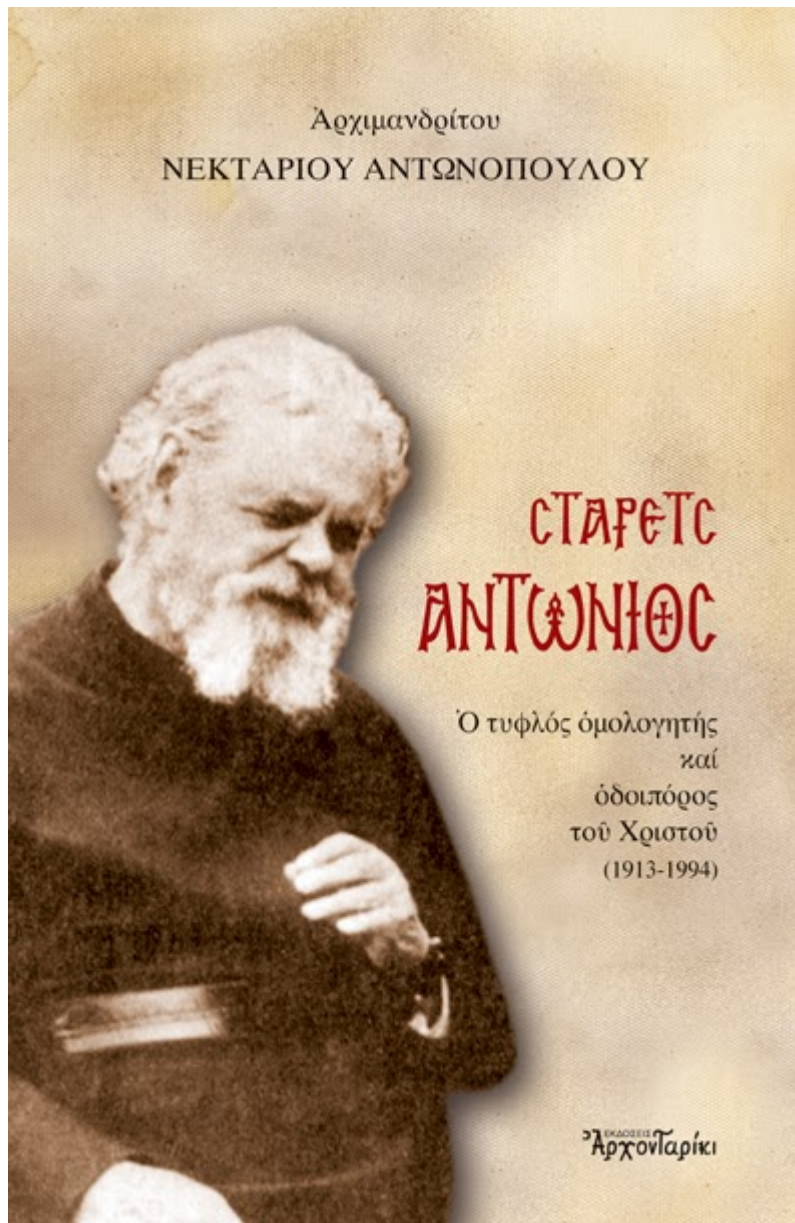

φασαρία».

Στο Μπουζουλούκ τον συνέλαβαν ως άστεγο. Τον έστειλαν στο νοσοκομείο της πόλης. Εκεί βρέθηκε μια πιστή χριστιανή νοσηλεύτρια, η οποία τον βοήθησε. Όταν τελείωσε η θεραπεία του και τον άφησαν ελεύθερο, τον έβγαλε έξω από την πόλη και ο π. Αλέξιος συνέχισε την οδοιπορία του.

Ο Στάρετς Αντώνιος γιορτάζει στις 6 Δεκεμβρίου

Το βιβλίο

«ΣΤΑΡΕΤΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ»

κυκλοφορείται

από τις εκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ».

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr